DOMINE JOHAN BARUETH ..

Nicolaas Hoefnagel

Sept. 82

DOMINE
JOHAN BARUETH,

OUD PREDIKANT VAN DORDRECHT,

IN DE

ANDERE WAERELD;

In GESPREK met de van ouds bekende
Oproermaker en DOELIST

R A A P;

En de Valsche beschuldiger der zo Droevig gesneuvelde Gebroeders de Braave HEEREN

JAN en CORNELIS DE WIT,

Omhals gekomen, door de Beschuldiging
van den Aards-Schelm

WILLEM TICHELAAR,

Verhaalende elkander hun bedreeven Landverraderlyke Schelmstukken, mer de Straf die zulke Oproermakers in de andere Waereld, onder een naar Gekerm, door de Booze Geesten moeten smaaken.

Te AKMAAR,

By de Boekverkooper PIETER VAN STUILENBURG, op de Geest, en verder in al de Buitensteeden van ons Land.

Sept. 1782.

PERSONAGIES.

JOHAN BARUETH, *in Leeven oud Predikant te Dordrecht, Curator van 't Latynsche School; verder een Oproerig Schryver van Pasquillen aldaar.*

RAAP, *een berugte 48tiger, schandelyk geleefd, en nog schandelyker Begraaven, binnen Amsterdam.*

WILLEM TICHELAAR, *een Haags Barbier en Geyle Vrouwen Verkragter, naderhand Valsche Beschuldiger van de Braave Heeren* JAN *en* CORNELIS DE WIT.

CARON, *de Veerman, die de Schimmen na do Eliezeesche Velden overzet.*

't Geval gebeurd aan de Rampzaligste zyde der Eliezeesche Velden, daar *Cromwel* de Konings Moorder, *Raveljak*, een dito in Frankryk, *Damiens*, mede een dito in Frankryk, en de grootste oorzaak van JAN VAN OLDENBARNEVELD zyn dood, door Booze Geesten geplaagt worden.

DOMINE
JOHAN BARUETH,
OUD PREDIKANT VAN DORDRECHT,
IN DE
ANDERE WAERELD.
ENZ.

RAAP.

Wel dat komt zeker raar, durft gy met my zo twisten?
Weet gy wel wie ik zyn?

CARON.

Ja hoofd van de DOELISTEN,
Uw klugt heeft uitgespeeld, gy zyt hier niet op aard,
Daar gy het muitzugt Hoofd van Oproermaakers waard.

RAAP.

Wie zegt dat meer als gy? was ik nog in het leeven,
Ik zou tot Amsterdam thans andere blyken geeven,
De trouwe Burgery viel vastelyk my weer by,
En ik trok ook het volk, terstond weer op myn zy.
Toe zet my over, ik zal uw myn dank betoonen,
Verwagt dat LUZAC uw zal voor uw moeite loonen.
Als ook de Heer BARUETH die fier en onbezweeken,
De tweespald stookte aan, door zyn Oproerig Preeken.
Ach! sprak ik die nog eens, zoo greep ik nieuwe moed.

CARON

Wel als uw Hart zo brand in waare vriendschaps gloed,
Zoo heb dan maar gedult, hy is al overleeden;

Ik vaar nu over, en breng hem zoo aanſtonds méeden.
Vaarwel tot ſtraks.

RAAP.

Ach! hoor nog eeven na myn reen?
Hoord, Hoord, dat bid ik uw. Maar neen, daar vaart hy heen.
Wat ſmaad voor my, ô ſmert! die vuilyk wil niet hooren,
Dat Magiſtraaten Volk dat kan hem 't best bekooren.
Zag 'k maar een ſchim nu, ſlegts, welk zich hier ophoud.
Ik ſprak hem aan, en zei toond dat het uw niet rouwd,
Dat wy als Muiters, eens de Magiſtraat aanranden,
Roerd, Roerd, ter eer de Trom om teegen hier komt landen
BARUETH ons trouwe vriend; hy heerlyk zeegenpraald,
Dat hy met Eer en Roem van ons word ingehaald,
Ach! daar is TICHELAAR, myn vrind zult gy my helpen?
Ziet, ziet, hoe dat uw Vrind de rouw komt overſtelpen,

TICHELAAR.

Spreek op geliefde RAAP! wat moet ik voor uw doen?

RAAP

Ach Barueth is dood, en zoo als ik vermoen,
Zien ik Gemanteld en Gebeſt, dien Heer reeds nad'ren,
Met CARON, ach wat Slag, dat deeze best der vadren,
,T oproerig volk ontvald, ô Hertog! welk een ſlag,
Dat gy hem kwyd zyt, al was 't als den held're dag
Te zien, dat Heer LOUIS kwam Neerlands Volk bedriegen,
Nog dorſt hy door zyn Pen beſtaan voor uw te Liegen,
Zoo onbeſchaamd! zoo fraay! als 't immer weezen kon,
Maar wat baat myn geklag, die ſchitterende zon.
Des Hertogs braave volk, is onder, is verdweenen,
Zyn levenslicht is uit.

TICHELAAR.

Kom RAAP, wild zo niet weenen,
Houd moed, al is hy dood, gewisſelyk hy was niet,
De laaſte ſchelm die zyn Vaderland verriet,
Want korts wierd my verhaalt hoe HOFSTEE aan de ſtroomen,
Der Rotten en aan de Maas daar deed zyn vlyt volkomen,
Daar hy als Predikant het volk tot oproer port,
En BARUETH in list, ver by hem ſchiet te kort,
Maar zeg, wat kwam gy dog, zeg van my nu verlangen?

RAAP.

RAAP.

Dat wy dees *Barueth* met ſtaatſie gaan ontfangen,
Als gy maar volk weet, met Waapens en Geweer,
Een Vaandel, een Trompet en Trom, om dus met eer
En glorie, hem op Strant gelyk 't behoord te ontmoeten,
En zyn Eerwaarde zoo als het betaamt begroeten.

TICHELAAR.

Ik had vriend RAAP u voor verſtandiger verſleeten,
Ons rol heeft uitgeſpeeld, of is het uw vergeeten,
Dat wy maar Schimmen zyn?

RAAP

Ach! ja, dat is ook waar,
Wie had dat ooit gedacht, ô Braave TICHELAAR,
Dat wy, hier die op aard ons daaden hoorden roemen,
Dat men als ons gebeurd men ons nog zou verdoemen,
Doch Charon die is aan, dat wy na ſtrand toe ſtreeven,
Weest welkom uyt het een thans in het ander leven,
Getrouwe Hoffiaan, Eerwaarde Predikant,
Weest welkom nog één-maal, aan de Elizeeſche Strand.

BARUETH.

Zyt gy het RAAP een van ons oudſte Vloekgenooten,
Dwaald gy hier zoo veracht en ganſchelyk verſtooten,
Zoo als my CHARON onder weg heeft meed' gedeeld,
Heb ik myn rol dan ook nu ganſchelyk uitgeſpeeld;
Wie is de vrind met welk gy uw hier komt vermyden.

RAAP

Een alderwaardigst man van Koning WILLEMS tyden.
Voor deugdſaam reeds bekend, 't is Heer TICHELAAR.

BARUETH.

Is het de Witten hun bekende Moordenaar?
Ik heb geen ſpyt dat ik de aarde moest verlaaten,
Nu ik ach TICHELAAR; met uw nog eens moog praaten,
Omhels my als uw vrind, 'k heb veel van uw gehoord,
Hoofd oorzaak waar door by deez Broeders zyn vermoord.
Omhels my lieve Vrind, ik wil en zal uw huldigen,
Waar kreeg gy het van daan om valſchelyk te beſchuldigen,,
Die twee Gebroeders, zeg wie gaf uw die Practyk?

TICHELAAR.

Ik was reeds met Lyf en Ziel verknogt aan 't Helfche ryk,
Mits dat de Satan my zou toonen die genaaden,
Dat ik door Duivels list de Deugd fleeds kon verraden.
Dit wierd door my gedaan, aldus, ik fmeede een list,
Bekladde Heer de Wit met iets dat fchoon ik wist
Het leugens waaren, het hem zeer veel fpel zou geeven.
Ik gaf voor dat deze Heer ftond na zyn Hoogheids leeven,
En tot dat einde my veel geld had aangeboon,
Mits ik razeerende door 't Scheermes wilde doon
Den Prins, dit vond geloof, meer als ik zelfs verwagten,
Ik zag hier op hoe't volk my hooglyk hier om Achten;
Ik wierd, fchoon ik wel eer de galg had verdiend,
Geacht, ge-eerd, gevlyd, en het gemeen haar Vriend,
Men dacht er' niet meer om, hoe ik wel eer fchoffeerde,
Een Maagd op 's Heeren weg, en Schandelyk onteerden.
Tot Predikanten toe, die kreeg ik op myn zy.

RAAP.

Toen had gy't ver genoeg, dat weete ik en gy,
Ja 't heugd my hoe gy van de Canfel door U preeken,
Aan my wel eer een riem wist onder 't hart te fteeken.

BARUETH.

Ja Raapje! maar myn Vrind, de Predikanten thans,
Dat zyn nu andere Mannen, daar is maar weinig kans,
Dat HOFSTE na myn dood, een voetftap zal verwinnen,
Men kan nu met het volk Waarachtig niets beginnen,
In tegendeel zo men wat fterk Engelsch preekt,
Is men in duizend vreez het volk het op ons wreekt,
't Is alles thans gezind voor Staat en Magiftraaten,
De Kinderen op de Straat die hoord men zelver praaten,
Hang op dat fnood Gebroed! die Engelfche Cabaal!
Wat denkt Gy RAAP! wat denkt u, fpreek, van zulke taal?
Wat denkt Gy zoud' Gy nu uw durven zo verweeren,
Of fchemptaal braaken uit, op Amftels Burger Heeren?
Onnozel maar een Brief in 't blad de *Patriot*,
Die maakte dat ik op het fchandelykst wierd befpot.
Eerst viel men GOSSE aan, die door men hem weerftreefde,
Voor het Uitgeeven van zyn *Patriotje* beefde;

Ja

Ja vriendelyk vroeg excuus, dat hy flegts om belang
Het uitgegeeven had, hier door, dat hy dus bang
Zich ftelde aan, zo zag men aanftonds Yveren,
Een zeeker Spotter en een van de vuilfte Schryveren,
Door dien den *Ouderwetfch* en *Neêrlands Patriot*
Van ons toen leggen bleef, die opentlyk de fpot
Dreef met Heer Gosse, en om ons bekend te maaken,
Ging deeze Vend, om dat wy 't Schryven zoude ftaaken,
Ons in een Lees-Ceel en Begraffenis-Brief te keer,
Daar hy ons havende, dat veel van ons myn Heer!
Gantfch dwaas belachelyk zich, daar diertyds in vertoonden.
ô Raap! ô Tichelaar! wist Gy hoe hy ons hoônden,
Gy zwol van fpyt, men had ons, fchandelyk opgefchikt,
Ik merk dat Gy word rood; uw Ziel inwendig fchrikt.
Het is doch echter waar, wy leeken wel Hanfoppen;
Daar is geen fchrift van zo die Kaerel ons kwam foppen.

Raap.

ô Wat heb ik een tyd! een Gulde tyd beleefd!
Wat heb ik menigmaal 't goed oogmerk wederftreefd,
Wat dorst ik menigmaal de Magiftraat weerleggen;
Ik wist op der Burgers Nek, een yzer juk te leggen.
ô Dood! ô wreede Dood! waarom nam gy my weg?
Ik had al by my zelfs gevormt een overleg,
De Graaflykheid weerom in Nederland te voeren,
En wist door List de Stad en Burgers te ontroeren.
Waarom Gy *Dominé*, het Volk ook niet gedoekt?

Barueth.

Zulks was goed in uw tyd, doch nu word gy Vervloekt.

Tichelaar.

Maar *Dominé*! ai zeg, hoe kon het uw doch misfen,
Kon Gy door Godsdienst fchyn de waarheid niet vernisfen?
Waar haperde dat aan? ik moest wat meerder doen,
Den *Ruaart*, eene Heer, beroemd dat hy zo koen
Manmoedig voor het Land, den Britten had beftreeden,
Wierd op de Pynbank, door een Beul zyn dappren Leeden,
Getrokken uit elkaar, zonder dat hy had fchuld.
Schoon niets bekennende, het uitftond met geduld;

Zo vond het Hof doch goed als dat hy wierd gebannen;
't Ergste schuim van Volk ging ik toen op deez' Mannen
Ophitzen, sprak zal men zoo'n lichte straf slegts maar
Opleggen aan die Field en Prince Moordenaar?
Waak op ô Burgers! ziet zyn Broeder komt gereeden,
En haald hem van de Poort, 't is ook een Schelm al meeden,
Zo groot den andre is, die thans gevangen zit,
Waak op, vermoord met my dees Broederen DE WIT.
Toen 't Volk aangehist, myn aldus spreeken hoorden,
Zo ging het Schouwspel aan, en 't wreedelyk vermoorden.
Zy dachte beide door hun heusche zoete taal,
Den dans te ontsnappen, doch de harten van metaal,
Van 't Haagsche Volk had ik te voor zo ingenoomen,
Dat zy de wreedste dood nooit konde meer ontkoomen,
Men sloeg hun op het Hoofd, en sleurde hun by 't haar,
Men riep elk op het sterkst, hier Schelm en Land-Verraar.
't Duurde ook niet lang, men zag de Helden sneeven,
Zy wierden aan een Brug ter Beenen opgeheeven,
Doch eerst van hun Gezicht, ja schaamte zelfs beroofd,
De Neuzen afgesneên en de Ooren van het Hoofd.
Men oopende hun Lyf, de Edele Ingewanden,
Die scheurde men 'er uit, en sleurdenze met Handen.
Een Kaerel nam het Hart van JAN DE WIT en zy,
Ik zal 't opvreeten, geef maar Zout en Brood 'er by.
Een ander kwam een Teen en dees een Duim afsnyden;
Al dit dat zag ik aan ja zelfs met verblyden.
Dat heet een Meesterstuk van 't geen ik heb bedreeven,
Dat zulke Lien van Staat onschuldig moesten sneeven,
Dat komt by 't Sterven niet van BARNEVELD te pas;
Die Staats-Man na myn zin, verloor zyn kop te ras.
Dus wat Gy BARUETH en RAAP ooit uit kwam voeren,
Dat is niet waardig by myn daaden aan te roeren.

BARUETH.

't Mankeerde niet aan wil, of aan ons goede vlyt,
Maar aan het Volk dat veel verligt is naar dees tyd,
Ik heb wel trouw gewerkt op Aarde door myn schryven,
Met HOFSTEE en LUZAK ook Oproer door te dryven,

Met

Met ROOMS en PROTESTANTS te hitſen aan elkaar,
Maar alles wat ik ſchreef, wierd my geſtaâg zo klaar
Weerom weerlyd, dat ſtrak myn hoope was verſchooven,
De Magiſtraats party die dreef geduurig booven,
Ach! had Gy nog geleefd, en het gevloek gehoord
Op TICHELAAR en RAAP, Gy had uw zelfs vermoord,
Van louteren angst, dus ik kreeg het daar door zo bangen,
Dat ik wel tienmaal dacht, men neemd my nog gevangen,
En 't had gevaar gehad, zo niet in tyds de Dood,
My oud en afgeleefd gered had uit die nood.

RAAP.

Zeg oude wierd uw Romp nog eerlyk begraaven,
Of moest g'op een Koek-Sleed, als ik na 't Graf toe draaven,
Met een wit Paard 'er voor, zeer ſchandelyk langs ſtraat?

BARUETH.

Neen deeze dans ontging ik by geluk nog maat,
Doch echter, ſprak men al, doch 't mogt by drygen blyven,
Om met een voor de wind my weg te laaten dryven,
Na Engeland toe, men ſchreef als dat myn ſtinkend Rif,
De Aard beſmetten zou te Dordrecht, door 't Vergif
Dat ik als HOFFIAANSCH had ſchandelyk ingezoogen.

RAAP.

En moest myn Heer LOUIS dat alles zo gedoogen,
Waarom ſchreef LUZAK niet die heeft verſtand en list?

BARUETH.

Ach! die heeft zich zo wel myn Vriend! als ik vergist.
Hy ſchryft dat 't raast en rookt zyn ſchoone *Vryaarts-Brieven.*

TICHELAAR.

Wel kan hy 't Volks hart niet door zyn Schryven grieven?

BARUETH.

Neen eer verbitteren, en hy komt nog meer in haat,
Men noemd hem opentlyk een Vyand van den Staat,

RAAP.

Maar zeg hoe Neêrlands Volk nu van de Prins nog denken?

BARUETH.

Die durven zy publicq thans in zyn Eer wel krenken.
Maar onder ons gezegd, *Zyn Hoogheid kon 'er voor*,
Gaf hy aan Amsterdam en meerder Steên gehoor;
Die alle schreuwen, dat hy moest den Hertog bannen,
En voorts een *Committe* of klynen Raad uit Mannen,
Van welbeproefde trouw hy tot zyn Helpers neemd,
En ziet Zyn Hoogheid vind die Propetities vreemd,
Doch stemde hy dit toe, en wil zyn Voogd verlaaten,
't Volk van Nederland zou hem niet langer haaten;
Maar ziet dan was den Brit van alle hulp beroofd,
Zo plegtig van *Louis* aan Engeland beloofd.

RAAP.

Komt men den Hertog dan nu allemaal verstooten?
En heeft hy op zyn hand geen Een meer van de Grooten?

BARUETH.

ô Ja genoeg; maar ziet het gantschelyk Secreet
Is uitgekoomen, dus men al die Grooten weet,
Die Neêrlands Volk met hun Pennnen thans zo schuiren,
Dat zo *Louis* vertrekt, het best is zy meê kuiren,
Want kyk myn RAAPJE! by 't Gemeen is zulk een haat,
Dat gaat den Hertog, dat dan al die 't Land Verraad,
Zeer wel zal doen, dat elk van hun dan maar gaat vlugten,
Om voor geen aanval van 't Verbitterd Volk te dugten.
Kund gy gelooven men VAN LYNDEN stout aanpakt,
En GOOZE GEURD *van* BENTINCK zo duivels Ribbezakt,
Door openbaar Geschrift, en *Nagel* desgelyken.
ô Vriend! gy zou thans op der Aarde staan te kyken,
Als of gy mal was, ô uw Roem is gantsch vergaan;
Geen Volk is meer gehaat thans als een RAPIAAN,
Men noemd hun Vee! Gebroed! het Uitschot van de Menschen,
En hoord nog dagelyks uw Nakroost zelfs verwenschen.

RAAP.

RAAP.

Word dan myn Nakroost nu in 't minst niet meer geëerd?

BARUETH.

Als 't Schuim van 't aards Geslagt, doch 't Hof dat protecteerd
Hun echter nog, dat zy een stukje brood bekoomen,
Zeg hebt Gy nu genoeg van uw Geslagt vernoomen?

RAAP.

Ja ik besluit hier uit voor zeeker en gewis,
Gy ook een Naam laat na, die niet veel zaaks en is.

BARUETH.

Ja als een wolf, die de schaapen heeft gestoolen,
Geen een van de Cabaal des Hertogs blyft verhoolen,
Men rand hun aan, myn RAAP! dat het uw vast zou deeren,
Hun grootheid baat hun niet, en of wy hun verweeren,
't Is oly in het vuur, het volk als paalen staat,
In Dordrecht, Amsterdam, voor hunne Magistraat,
Als ook meer Steeden, zelf Staat Friesland als een zuil,
En noemd ook meede al Louis ontrouw en vuil
Aan snood belang, in 't kort een Britten lands gezinden,
Myn lieve Raapje: ach! den Hertog heeft geen Vrinden
Ja zelfs de Prins, die word by 't meeste volk versmaat,
Dat hy den Hertog hoord, en niet de Magistraat,
God weet hoe 't gaat, komt hy met 't volk niet aan te spannen,
Men hoord niet anders als die Kaerel moet gebannen,
Hy is de oorzaak dat 's Lands hyl thans word vertraagd,
't Is tyd, ja meer als tyd, men hem het Land uit jaagd,
Hy is reeds na den Bosch, ik raad hem daar te blyven,
Hy kan doch dagelyks wel na het Hof toe schryven,
Voorts heeft hy vrinden dat begrypt Gy in den Haag,
Dus weet hy al het nieuws van daar doch alle daag,
Dat hy op zyn gemak kan Engeland laaten weeten,
Het geen hy zeekerlyk, ook niet en zal vergeeten
Te doen, zo denk ik vast, wyl dat hy het doen kan,
Het is een zeer Braaf Heer, en een goed Engelsman.

TICHELAAR.

Hebt gy voor uwe vlyt nog wat van hem genooten.

BA-

BARUETH.

Wel vastlyk ja, ik, en ik denk verfcheyde grooten,
Dik op, door zyn bedryf ontfingen Engels Geld.

TIÇHELAAR.

Maar is dien Hertog zeg nog al een dapper Held.

BARUETH.

Ik hoop van ja, (maar ziet wy zyne goede Vrinden)
En tusfchen ons gezegd, om iemand te verblinden,
Zo loffelyk tot vreugd van Engeland te doen,
ô Dan bezit hy moed, om altoos zyn fatzoen
Zo als 't behoord, met eer en luister te handhaaven.
Voorts zal hy zich niet aan de Republicq verflaaven,
Of hartzeer voelen al nam Engeland alles weg,
ô 't Is een Heer van een zeer fchrander overleg,
Een jaar bykans geleên, zag men de klaaren blyken,
Toen Parker uit de Zee, moest voor Held Zoutman wyken,
Hy kusten Zoutman als een Triumpheerend Held,
Maar ach de goede ziel, zyn hart was naar gefteld,
Hy had Held Zoutman graag de neus wel afgebeeten,
Schoon ik dit nu wel wist, mogt yder dat niet weeten,
Dat hy een Judas kus, dien Held zo fnood als laf,
Op zyn Manhaftige gelaat flegts valfchelyk gaf.

RAAP.

Dat hoord 'er by, dat men verbergt zyne ftreeken,
Dat 's Hovelingachtig, om de grootfte ziels gebreeken,
Te dekke, door de kunst van loutere vynzery,
Al voeld de ziel zelfs fmert, moet men zich houden bly.

BARUETH.

Uw door zicht is zeer goed, ik heb het vaak vernoomen,
Dat 't grootfte Land Verraad fchuild by hun, die voor vroomen
In fchyn doorgaan, fchoon 't hart van Godloosheid krield,
Door wie word Neêrlands Staat en Handelmeest vernield,
't Zyn meest fchyn fyne, daar is BENTINCK die ik noemde,
Daar even, dat 's een Man een vroome zo beroemde
En fyne Huigelaar, als men 'er eene vind
Van LYNDEN maakte zich door vynzery ook bemind.

Van

Van GOENS zelfs, die berugt is door zyn Hoeren loopen.
Die weet de ſchyn deugd ook, zo fraay ook te verkoopen,
Als dat men denkt dat hy Gods Woord, voed in zyn hart
Daar hy in ſchelmery gewis de Satan tart.
Zelf Hofſteede, en ik, geen ſterveling dorst pynzen,
Dat wy door Duivels list beſtonden dus te vynzen,
Ons roepen was om vreê, wy Preedikte Gods Woord,
In tusſchen dat ons hart, riep tweedracht! tweedracht! moord!
Ik riep altoos tot ons Volk myn lieve Cabalisten,
Zyt niet te haastig of het Volk bemerkt ons listen.

TICHELAAR.

Ik heb eeven zo gedaan, eer ik het zo ver bragt,
Eer 't Volk van 's Gravenhaag de WITTE heeft geſlagt.

BARUETH.

Maar zeg my eens, ik ben hier niet bekend myn vrinden,
Zal ik het hier ter plaats nog redelyk voor my vinden?

TICHELAAR.

Ja dat gy wenſchen mogt, gy in de Hel reeds was.

BARUETH.

ô! Lieve help! wat kom ik hier dan ſlegt te pas,
Kan ik hier dan geen plaats als Domine verwerven.

RAAP.

Gy zuld als wy myn vriend hier duizend dooden ſterven,
Doch troost u, wy zyn 't hier juist nog alleenig niet,
Als gy de pyninging van *Baltes Gerards* ziet,
Die eerſte WILLEM met 't *Piſtool* het hart doorboorden,
Als gy 't gekerm eens van *Raveljack* aanhoorden,
Of als gy Cromwel zag hoe die gepynigd wierd,
Ja zelfs Prins MAURIS die wel eerder heeft beſtierd,
Het Neêrlands Heir, doch om, als dat hy liet onthoofden
De braave BARNEVELD met hem de vreugd ontroofden,
Hy moet met my en met *Damiens* de Moordenaar,
Met uw en met ons Vriend de braave TICHELAAR,
Hier zwerven wyl men ons hier eyſelyk komt te plaagen.

BARUETH.

ô Myn Contientie! ach! begint my nu te knaagen,

Ik dacht hier vry te zyn, in 't Elizefche veld,
En na ik nu bemerk is het hier flegt gefteld,
Maar als ik vraagen moog, de beide Heeren WITTEN,
De grooten BARNEVELD, waar of die Knaapen zitten,
Ik dacht zy waaren hier?

RAAP.

Maar aan een ander oort.
Daar niemant hun vermaak of zoete wandeling ftoord:
De weg is daar verfierd met grazige valeijen;
Met keurig bloem tapyt daar zy hun zaam vermeijen,
Op berg en dalen onder lieflyk geboomd,
Terwyl het ruifchend vogt langs groene oevers ftroomd.
Zie daar vermaakt zy hun in die fchoonen landen.

BARUETH.

Zyn wy helaas! zyn wy, aan dees onguure ftranden,
Gedoemd te blyven? ach!

TICHELAAR.

Dit is het al nog niet
Nog meerder plaagen en nog zwaarder ziels verdriet
Word dagelyks ons gedaan, men moet elkander plaagen,
Begryp dat ik dan RAAP en dan weer uw moet jaagen,
Staan fchrik op fchrikken uit, terwyl het hier krieoeld,
Van booze Geesten die hun moed nooit is gekoeld,
En in onze ziele fmert, verheugd zyn en in groeijen
Men liet ons nu lang vry.

RAAP *hy hoord de booze Geesten.*

Ik hoor de Satans loeijen,
Wat ftraf! wat ftraf! helaas! ach! is 'er geen genaê?

Een der GEESTEN.

Voor zulke fchelmen niet, uw kermen komt te fpaa.
Ruk fcheur dat vee, wind hun in eyfelyke bogten,
Kom hier verdoemde fchaar die niet als oproer zogten,
Gy zyt dees Barre Strant ja zelfs de Hel onwaard,
Hier valfche Predikant, flik onder aan myn ftaart
De mosterd weg, ik wil gy zuit die eeuwig vreeten.

BA-

BARUETH.

Ach! Geesje lief genaa, ik kan die Knap niet Eeten.

DE GEEST.

Ik zal 't u leeren, kom neem op die oude vent.
En duuwd zyn Bakkes voort met forsi aan myn krent.
Wild snoode TICHELAAR met gloeijent yzer knypen.

TICHELAAR.

Au! Au! myn Duivel lief: auw wild my zo niet nypen,
Ach ik word dol van pyn.

DE GEEST.

Dat hoord zo snoo Barbaar.
De braafste Mannen hun vervloekste Moordenaar,
Nu, Nu, pak RAAP aan, ik wil gy Geesten voor zyn twisten.
Hem straft na zyn verdienst en zyn verdoemde listen.

RAAP.

ô! Strand! ô! Bergen! ach keerom, bedekt ons doch.

BARUETH.

Ach HOFSTEE, LUZAK, ô VAN GOENS, hoe komt 't bedrog,
My nu te laat, ach help, myn oude ziel op breeken,
Ach! kon ik my nu op den looze HERTOG wreeken.

DE GEEST.

Dat zulle wy wel doen, wanneer hy arriveerd,
Kom jaag en plaag malkaar, dat den een den ander leerd,
Hoe men het vee hier straft, die Staat en Magistraaten,
Als Schelmen om belang door Duivels list verlaaten.

